

Chlapec a kachna

Dnes vám budu vyprávět příběh, který se udál brzy poté, co Ooka nastoupil do úřadu vrchního soudce v Edu. Ooka se chtěl seznámit s případy, které se projednávaly, a pročítal si proto všechny záznamy. U jednoho se zastavil. Byl docela čerstvý.

Provinilec byl mladý prodavač ryb Jošimacu. Předchozího dne večer se vracel domů podél příkopu, obklopujícího šógonův hrad. Příkop byl napuštěný vodou a na jeho březích hnízdila hejna divokých kachen. V tuto roční dobu – byla právě zima – bylo pod trestem smrti zakázáno zabít třeba jen jedinou kachničku. Chlapci se však po celodenním pobíhání po městě svíral žaludek hladem a při pohledu na ptáky mu vyvstala před očima představa chutné pečínky. Protože už bylo tma, pomyslel si, že ho stejně nikdo neuvidí. Vzal tedy kámen a hodil jím po jedné kachně, která se vznesla nedaleko z pobřežních sítin. Zásah byl přesný a oběť klesla k zemi. Jošimacu po ní skočil, a právě když ji držel v ruce, obstoupily ho, kde se vzaly tu se vzaly, ze všech stran stráže. Spoutaly ho a odvedly k soudu. Mrtvou kachnu vzali s sebou.

Když Ooka zápis dočetl, přikázal, aby se k němu dostavil soudce, jehož pečeť byla na listině.

Přišel starší muž. Vlasy mu prokvétaly stříbrem a jeho krok dávno pozbyl svěžesti mládí. Tvář měl uzavřenou. Nebylo možné z ní zhola nic vyčíst. Oblečen byl do formálního oděvu nižšího soudce – jorikiho. U soudu v Jižním městě bylo takových soudců dvacet pět. Do svých povinností byli zasvěcováni už od mládí, kdy jim bylo dovoleno sedět ve zdvořilé vzdálenosti od úřadujícího soudce a sledovat proběh soudního jednání. Jejich příjem byl sice nízký, ale moc velká. Podobně jako ostatní korouhevní rytíři nosili za pasem dva meče a mohli na místě ztrestat každého, kdo se jim znelíbil. Do Ookova příchodu bývalo zvykem, že osud provinilců spočíval zcela v jejich rukách a jejich rozsudky již nikdo jiný neposuzoval.

Ooka ukázal soudci spis a zeptal se ho: „Jaký trest čeká tohoto chlapce?“

„Smrt,“ zněla stručná odpověď. Soudce při tom nehnul ani brvou a chystal se k odchodu, protože se domníval, že tím je rozhovor ukončen. Ooka mu však pokynul, aby zůstal.

„Kolik je mu let?“ zeptal se.

„Dvanáct.“

„Proč takové dítě prodává ryby?“

„Otec mu zemřel, když mu bylo osm let,“ odpověděl nepříliš ochotně joriki. „Má matku a dvě sestry.“

„Co matka?“

„Je nemocná a už několik let je upoutána na lůžko.“

„Chlapec tedy živí ji i obě sestry?“

„Ano, Milosti,“ přisvědčil soudce tónem, v němž se zračil údiv, proč Ooka dělá s tak jednoduchým případem tolik cavyků.

„Má být odsouzen k smrti?“ položil Ooka další otázku.

„Ano, jak přikazuje zákon,“ odpověděl chladně soudce.

„Ať sem strážci chlapce přivedou,“ přikázal Ooka.

„Jak si přejete, Milosti,“ uklonil se joriki.

Netrvalo dlouho a provinilec klečel strnule před Ookou na bílém písku, který pokrýval soudní dvůr.

„Je to pravda, že jsi zabil kachnu?“ zeptal se Ooka.

„Ano.“

„Je-li tomu tak, musím kachnu vidět. Přineste ji,“ pokynul Ooka zřízencům čekajícím opodál, aby mu byli k službám. Dva z nich se okamžitě zvedli, aby provedli, co od nich Ooka žádal.

Za chvíli ležela kachna před soudcem.

„Je to ona?“ zeptal se Ooka a zvedl ptáka, aby ho obžalovaný dobře viděl.

„Ano, je,“ přisvědčil chlapec.

„Nebyla to jiná, nemýlíš se?“

„Ne.“

Ooka přejel rukou po kachně a řekl: „Vždyť je ještě teplá!“

Chlapec se na něho překvapeně podíval, jako by nevěřil vlastním uším.

55 „Přesvědč se sám!“ řekl Ooka a podal chlapci kachnu. „Tady ji máš a najdi někoho, kdo by ti pomohl přivést ji k životu.“

Jošimacu pochopil, co má soudce na mysli. Vzal kachnu a běžel, co mu nohy stačily, na drůbeží trh do čtvrti Andžin, kde sehnal živou, navlas stejnou kachnu, a odnesl ji k soudu.

„Vidíš, že se to podařilo, kachna obživla,“ usmál se Ooka. „Tím je všechno vyřízeno. Vrať se k matce a k sestřím a žijte ještě hodně dlouho šťastně a spokojeně.“

60 Když chlapec doma vyprávěl, co ho potkalo, matka se po dlouhé době radostí zase zvedla na lůžku. Od té doby se její nemoc začala zlepšovat a matka se brzy úplně uzdravila.

Věna Hrdličková. Příběhy o soudci Óokovi. Apostrof 2011